

Regionalt och lokalt

Av Åke Möller

Jag började tyvärr alldeles för sent med fäktkonsten, min första fäktlektion fick jag som 20-åring 1948 på Sjökrigsskolan för att överhuvudtaget kunna delta i en sjömilitär femkamp. Övergick så till modern femkamp — ”gammal” simmare som jag var — och ”tvingades” lära mig fäkta, något som jag aldrig ångrat, när jag av tidsskäl måste lägga av femkampen. Vilken härlig tid förresten tillsammans med många färgstarka kamrater, av vilka Lars Erik Netterberg var en — så gick jag helt in för fäktporten.

Fick mina första regelbundna fäktlektioner under mitt fänriksår i Karlskrona 1952—53 av flaggstyrman Nordström, och när jag kom hem till Kalmar igen på hösten 1953 tyckte jag det var dags att bilda en fäktklubb i Kalmar. Tillsammans med några likasinnade, Sören Einarsson, ungdomskompis, som gått på Sjökrigsskolan samtidigt som jag, Lars Edström från fäktklubben Klingan i Göteborg, sedermera sekreterare i Svenska Fäktförbundet, samt Vicke Lindström, kapare på läroverket, satte vi in en annons i kalmartidningarna om bildande av en fäktklubb i Kalmar. Inte mindre än 17 entusiaster mötte upp på Norrgård i Kalmar den 5 oktober 1953, och vi beslöt med acklamation att bilda en fäktklubb i Kalmar och att klubbens namn skulle vara Kalmar Fäktklubb.

STÄNDIG SEKRETERARE

Till klubbens förste ordförande utsågs kapten Victor Lindström och till dess sekreterare — ständige sekreterare skulle det visa sig — valdes jag. Första året höll vi till på Gudmundsgården, men där fanns inga duschmöjligheter för flickor, så redan efter ett år flyttade vi över till Lindöskolans gymnastiksal, och sedermera till Sporthallen i Kalmar när den kom till.

Från början — helt i avsaknad av instruktör — ägnade vi oss åt assautfäktning, men vi märkte snart att skulle nybörjarna komma någon vart, så måste de också ha lektioner. Därför började Vicke, Lasse, Sören och jag att ge lektioner åt de yngre och enligt protokollfört beslut 17 oktober 1957 var vi mogna att inköpa ett Fäktkompendium från Svenska Fäktförbundet för 4:— att användas som ledning vid träningskvällarna!

Nå, det här förslog ju inte långt utan 1958 åkte Lasse Edström, Gunnar Fellenius och jag till vår första instruktörskurs på Bosön, den har sedermera

för min del följts av 2 till på Bosön, och det har varit nyttiga kurser, de har faktiskt räckt till att hålla Kalmar Fäktklubb vid liv i 25 år i det här laget.

Svenska Fäktförbundet ställde också upp och gav oss bidrag och väsentliga impulser genom att sända fäktinstruktörer till oss. 1955 hade vi Willard Riddersjö hos oss, 1956 Walle Östergren, 1957 Martin Kronlund och 1958 Uno Thulin, alla en vecka var, kort tid kanske, men mycket viktiga injektioner för oss äldre, som under dessa besök fick lära oss instruera.

En mycket viktig plantskola för oss, då det gällt att få nya intresserade medlemmar har varit skolornas sportlovsdagar i februari, vi har allt sedan 1954 ställt upp och gett fäktinstruktion under februarilovet och det har gett oss många nya tillskott i klubben.

”JAMAICA” FÖRST

Redan 1954 tog vi upp tanken på att bilda en fäktsektion inom Smålands Idrottsförbund och på ett sammanträde i Växjö 30 oktober 1955 i närvaro av Smålands Idrottsförbunds ordförande Eric Wall beslöt vi att bilda en fäktsektion, vars förste ordförande blev Victor Lindström, Kalmar, och förste sekreterare Lars Edström, Kalmar.

Första DM-tävlingen i fäktning hölls i Kalmar 1956 och distriktets förste DM-mästare blev Sture ”Jamaica” Eriksson, A 6, efter omfäktning med Kalmars Sören Einarsson.

En viktig stimulans för oss har naturligtvis varit tävlingsutbytet. 1955 åkte vi — Lasse, Sören och jag — till vår första Ystadstävling, och sedan dess har vi i Kalmar Fäktklubb varit därnere vartenda år! Vi åkte ut redan i försöksomgången efter nederlag med 4—5 mot Cirkeln, Köpenhamn och 0—9 mot Lv 2, Linköping, men jag gick till final i B-klassen för seniorer, som det hette på den tiden, och jag vann sedan B-klassen två gånger innan jag blev befordrad till A-klassen.

GRÖNA ANSIKTEN

Men det viktigaste med den här tävlingen var mötet med Lv 2, för i deras lag ingick Bratt, Ridén och Ullbrandt. De såg våra ”gröna” ansikten och våra amatörmässigt monterade värjor — och fattade ”tycke” för oss. ”Så monterar bara en vapenreparatör, som är mycket mån om sina inkomster” sa’ Kurt Ridén!

Det här blev nämligen inledningen till landskapsmatcher i fäktning mellan Småland och Östergötland. Sedan dess har vi mötts 22 gånger, vartannat år i Småland och vartannat år i Östergötland, och av dessa möten har Småland vunnit 11 möten och Östergötland 11! Det är just den här jämnheten, som stimulerat till fortsatt utbyte, och många möten har slutat med oavgjort vad gällt antal individuella segrar mellan lagen och stöträkning har måst ske för att kora segrande landskap!

TVÅL

Många fina kontakter har vi också haft med Blekinge och Malte Svensson och Inge Lindholm, som på den tiden "styrde" fäktklubben i Olofström. På initiativ av Inge körde vi 1965—66 en fäktserie mellan klubbarna i Sydsverige, som Kalmar Fäktklubb vann. Det här var en mycket stimulerande tävling, både på värja och damflorett, och det är synd att idén inte togs upp av Svenska Fäktförbundet, för då hade vi kanske nått 80-alets målsättning "TVÅL" (*TillVäxtAttiotaL*) redan nu!

Man säger ofta att svagaste länken inom idrotten är specialdistriktsförbunden, och undra på det. Vad håller man igång för verksamhet med ett bidrag på 2 000 kronor om året från Svenska Fäktförbundet och 1 000 från Smålands Idrottsförbund. Här måste Riksidrottsförbundet gå in och stötta hårdare, om man skall få fram en starkare distriktsverksamhet.

På distriktsnivå kan man konstatera att en klubb står och faller med dess ledare, så när nu Svenska Fäktförbundet satsar på 20 nya klubbar fram till 1990 så måste man se till att det finns en Inge Lindholm, en Åke Möller, en Bertil Sjöberg eller en Malte Svensson, som tar hand om de nya klubbarna!

I Småland fungerade det fint i Växjö så länge Sixten Redstedt och Allan Eriksson fanns, och i Jönköping så länge Carl Gustav Billsten fanns — ja, A 6 är kvar ännu, och en ny fin klubb har vi i Ljungby med Hans Coger och Johnny Enarsson i spetsen. Ljungby Fäktklubb, som bildades 1973, har kommit med flera friska initiativ, såsom ungdoms-DM i florett, både i lag och individuellt, och Oldboys-DM på värja.

SAKNAR FÄKTMÄSTARE

En annan väsentlig fråga är tillgången på fäktinstruktörer. I Smålands Fäktförbunds årsberättelse har det år ut och år in stått "Även detta verksamhetsår har distriktet saknat en egen utbildad fäktmästare". Nu äntligen sedan några år har Kalmar Fäktklubb haft Andrzej Kanikowski anställd som tränare, men det är ett slit att få ihop pengar på bingo, lotterier, bidrag från föräldrar och företag samt 15 % bidrag från Kalmar kommun för halvtidsanställd tränare.

Sedan 1972 — sju år för Lea — har jag försökt få Kalmar kommun att tänka om och ändra sina normer för bidrag till heltidsanställd instruktör. Nu krävs 200 medlemmar i åldern 5—25 år för att få 80 % bidrag. Jag har försökt få kommunen att sänka normen till 50 medlemmar för sporter typ fäktning, som kräver individuell undervisning. Det har varit sju års kamp utan framgång, men hoppet lever att det skall lyckas någon gång!

Jaa, varför har jag då hållit på med fäktning under alla dessa år? Ja, först och främst är det fäktsporten som sådan, jag har hållit på med många sporter i mina dagar, simning, handboll, segling, ridning, skytte, modern femkamp, men ingen sport har skänkt det utbyte fäktningen har gett. Kombinationen av kroppens och hjärnans arbete, nöjet konstatera att en fräs överlistar motståndaren, den 100%-iga koncentration, som krävs i en match, och som ger en sådan avkoppling från allt annat utom motståndaren på pisten framför mig.

TJUSIG UNGDOM

Jag har ibland släpat mig ner till träningen, undrat varför jag gör detta, men då jag står i duschen efter träningen, då vet jag varför.

Och nöjet att arbeta med tjusiga ungdomar, det krävs en speciell ungdom, som ägnar sig åt fäktning, det är stil på dem. Och nöjet få fram dem till fina prestationer, fina tävlingsresultat, att vinna ett Skol-SM i lag, en fin placering på ett JSM, att få fram en Göran Malkar eller en Charlotte Waldemarsson.

Jag önskar slutligen fäktsporten, Svenska Fäktförbundet och dess utövare lycka till under nästa 75-årsperiod!